

(Kort bemærkning).

Grove (KF):

Hvis der fra forligspartierne havde været interesse for en forhandling, kunne vi omgående finde ud af det. Vi har det klar, der har bare ingen interesse været. I vil jo ikke forhandle, når det kommer til stykket.

Tinning (VS):

For en gangs skyld er jeg ked af, at det konservative folkeparti ikke har været med i en forhandling, for det kunne være ret spændende at høre, hvordan hr. Grove ville have løst det problem.

Gældssaneringen stemmer vi i VS imod for tredje gang. Vi er helt enige i hr. Bjørn Poulsens karakteristik af den, nemlig at det er noget, der ikke på nogen måde løser nogen problemer, men som udskyder nogle problemer. Det, det drejer sig om, er jo, at man nu for tredje gang forsøger at skyde nogle problemer foran sig, stadig væk uden at være kommet i gang med noget, der med rimelighed kan kaldes en kortsigtet, en mellemsigtet eller for den sags skyld en langsigtet løsning. Det er jo ikke rigtigt, når hr. Larsen-Ledet fra det radikale venstre siger, at de, der stemmer imod dette gældssaneringsforslag, er dem, der ikke vil være med til at yde forøget assistance til landbrugserhvervet. Det er det sædvanlige platte, at enten er I enige med os, eller også kan I ikke lide landbruget, og det er jo ikke det, det handler om.

Hr. Larsen-Ledet garnerede samtidig sin påstand med et par af de sædvanlige myter, nemlig at hvis man ikke vil dette, er det, fordi man ikke har forståelse for, at vi her har et meget vigtigt eksporterhverv, der også har betydning for betalingsbalancen og alt det dér. Blot er omsorgen for betalingsbalancen både fra det radikale venstres og især fra en række af de øvrige borgerlige partiers side temmelig hyklerisk. Der har været masser af andre sammenhænge herinde, hvor man har diskuteret forslag, der ville give muligheder for at forbedre betalingsbalancen, og hvor det hver gang viser sig, at der er nogle ting, som nok kunne gøre det, men som man ikke vil være med til, f.eks. en ekspropriation af Nordsøenergien.

Men lad os vende tilbage til landbruget. Da er det jo rigtigt, som hr. Stavvad har sagt og gennemgået meget omhyggeligt, at dette

drejer sig heller ikke om, om man nu vil give endnu mere støtte eller man kan nå højere op i kroner og øre og sådan noget til landbruget. Man har faktisk gennemført også i denne samling en lang, lang række støtteordninger for landbruget, der supplerer den i forvejen meget, meget, meget lange række af rent økonomiske støtteordninger for landbruget. Det er her, vi står af og siger, at hvis vi skal være med til en landbrugsløsning, og det vil vi såmænd godt, bortset fra at det ikke er herinde, det kan lade sig gøre indtil videre, er vi nødt til at tage udgangspunkt i, at en landbrugsløsning ikke kan blive ved med at forudsætte, at vi herhjemme bare uden videre har en animalsk produktion, der er 3 gange større end den, vi selv magter at fortære. Det er den ene ting.

Den anden ting er, at vores udgangspunkt må være, at de økonomiske problemer, der er i dag, er ikke i landbruget i almindelighed, men i en del af landbruget, og de må på det økonomiske plan løses solidarisk inden for landbruget. Det vil sige, at de, der har noget, må give afkald til fordel for andre dele af landbruget. Vi vil ikke acceptere den fortsatte lange, lange, lange række af betingelsesløse tilskud fra skatteyderne, først og fremmest lønarbejderne, men vi vil godt være med til en landbrugspolitik, som bygger på den økonomiske omfordeling inden for landbruget og på, at man begynder at tage alvorligt, at der faktisk sker en forringelse af det naturgrundlag, vores landbrugsproduktion bygger på. Jeg har før hørt landbrugsministeren erklære, at det skam er meget rigtigt, det, hr. Tinning siger, det er helt bestemt mægtigt fornuftigt, men det må bare vente nogle år, indtil vi ligesom har kræfter til at tage os af det. Ja men det kan ikke vente nogle år, uden at det bliver værre. Der må også være en solidaritet i forhold til forbrugerne, og især må det være en landbrugspolitik, som også tager alvorligt, at der er noget, der hedder u-lande, og at sådan som tingene kører i dag, flytter vi faktisk nogle værdifulde næringsstoffer fra dem til den rige vestlige verden. Det vil landbrugsministeren også kunne sige at han er helt enig i, og at det er meget rigtigt, det, hr. Tinning her siger, det er der ikke særlig meget nyt i, men også det må i alt væsentligt vente nogle år. Heller ikke det kan imidlertid vente nogle år uden videre.